

Zin

geven

Scholiere Sara
kiest voor
duurzaam

Oeganda
Boerinnen
verdienen beter

Noodhulp
in Venezuela

Verandering begint klein

Jonge helden leveren
bijdrage aan vrede

DAAROM

WAAR: Het Indonesische eiland Sulawesi werd in september 2018 getroffen door een sterke aardbeving en een verwoestende tsunami, die duizenden slachtoffers maakten.

WIE: Met een deel van de nationale inzamelingsactie van Giro555 biedt Cordaid noodhulp.

WAT: In de eerste maand leverde Cordaid materialen voor noodopvang. Daarna begon in samenwerking met de gemeenschappen de wederopbouw. Zoals de bouw van tijdelijke woningen die later omgebouwd kunnen worden tot permanente woningen. Met mobiele

klinieken konden ook afgelegen gebieden bereikt worden. Daarnaast zette Cordaid vol in op schoon water, sanitaire voorzieningen en hygiënische leefomstandigheden. Denk aan publieke latrines, afvalverwerking, watertanks en waterdistributiepipen.

Geïnteresseerd in de volledige rapportage? Ga daarvoor naar de website giro555.nl/actions/nederland-helpt-sulawesi

- Een greep uit onze hulp:
- 100 ton rijst voor 14.000 mensen
 - Hygiënepakketten voor 2.195 huishoudens
 - Gezondheidszorg voor 3.110 mensen
 - Psychosociale zorg voor 2.161 mensen
 - 212 huizen
 - 35 watertanks
 - 297 units voor waterzuivering
 - Zaden en landbouwtraining voor 235 mensen

Inhoud

Nr.1 januari 2020

6

Jonge helden
leveren bijdrage
aan vrede

14

Meisjes naar school
Vergroot kans op toekomstperspectief

12
Wat hebben we
gedaan in 2019?

18
Boerinnen verdienen
beter

20
Ontwikkelingshulp
heeft zin

.....
VERDER P2 Daarom P4 Opstokers P5 Groeten uit Nederland P10 De ruimte P13 Concreet P16 Inspiratie P17 Gedicht van Remco Campert P23 Mijn verhaal P24 Pleidooi van Roland Verbiest P26 Cordaid als executeur voor uw nalatenschap? P27 Over Cordaid P28 De spreuk van Zeynab Nabeel

Op cover: Jongens spelen met een duif in Darashakran vluchtelingenkamp Erbil, Iraaks Koerdistan. Fotografie: Shutterstock - MichaelMSS

Een greep uit de hoogtepunten van ons werk in 2019!

Noodhulp aan Malawi na cycloon

Malawi | In maart 2019 woedde cycloon Idai over zuidelijk Afrika. Cordaid startte direct met noodhulp in Malawi. Resultaat: **12.000 mensen** ontvingen **hygiënepakketten**; aanleg van **450 toiletten**; schoon drinkwater voor **21.000 mensen** en **450 nieuwe huizen** gebouwd die beter bestand zijn tegen een volgende cycloon.

Uitbreiding gezondheidszorg in Ethiopië

Ethiopië | Met onze methode 'eerst resultaat, dan geld' boeken we al goede resultaten in Ethiopische klinieken in het zuidelijk gelegen Borana. Cordaid gaat nu ook de gezondheidszorg in **65 gezondheidscentra** en **5 ziekenhuizen** in de agrarische hooglanden van Ethiopië, de zogenaamde Jimma-zone, naar een hoger niveau tillen. **1.8 miljoen mensen** krijgen dan ook hier **toegang tot betere zorg**.

Psychosociale hulp in Noord-Irak

Irak | In Noord-Irak biedt Cordaid hulp aan de slachtoffers van IS. In het ziekenhuis in Sinjar hebben **300 mensen per maand psychosociale hulp gekregen**. In het Bashiqa district werden per maand **45 mensen geholpen** en in een ziekenhuis in Tal Afar werkt Cordaid samen met een psychiater, een maatschappelijk werker en een mobiel team. Hier werden ook **320 mensen** per maand bereikt.

Microkrediet voor boeren in Myanmar

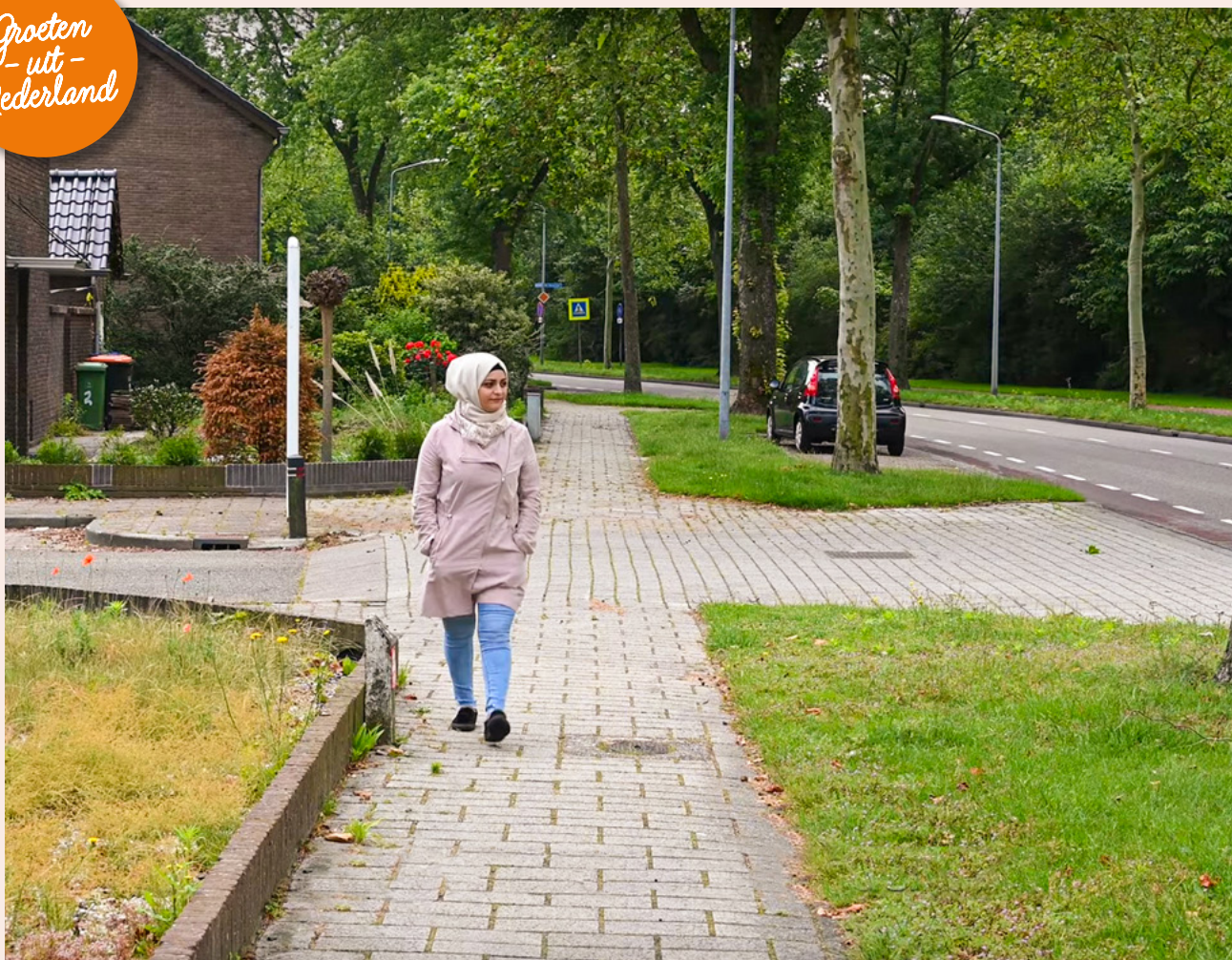
Myanmar | De oogst van boeren in Myanmar is maar net genoeg om van te leven. Cordaid helpt hen door het verstrekken van een lening, waarmee ze nieuw zaaigoed kunnen kopen en zo hun oogst vergroten. Resultaat: **5.600 boeren geholpen, met een gemiddelde lening van 266 dollar**.

Toekomst voor Afghaanse jongeren

Afghanistan | Het Bright Future-programma helpt jongeren in Kabul aan het werk. Inmiddels vonden al **166 cursisten een baan**. **102 Jongeren** werven nu via crowdfunding 1.000 dollar startkapitaal voor hun eigen bedrijf. En **48 jongeren** zorgen met hun goed lopende **eigen bedrijf** al voor **420 banen**.

Groeten
- uit -
Nederland

FOTOGRAFIE MICKAEL FRANCI

Dineren met een verhaal

In Huizen maken Syrische vrouwen homemade gerechten voor lunch, borrel, high tea en diner. Dat doen ze in de sociale coöperatie Jude Catering. Gerechten serveren zij op een eigentijdse en persoonlijke manier. De gerechten worden geserveerd met een verhaal. Een van hen is Suhad Dakdouka.

'Mijn gezin had ooit een mooi leven het prachtige Damascus. Mijn zoon was zes jaar oud toen de bom ontplofte die ons huis verwoestte. Nog steeds staan de littekens op zijn rug. In 2015 kwamen we in Nederland en dat was best lastig in het begin. Een nieuwe taal, nieuwe dingen; niets bleef hetzelfde eigenlijk. Maar het ging steeds beter en ik vind Nederland een mooi land. Mijn kinderen zitten op school en we voelen ons heel veilig. Zelf ben ik lid geworden van sociale coöperatie Jude Cate-

Wilt u ook eten met een bijzondere ontmoeting? Jude catering verzorgt catering voor particulieren en bedrijven in het gebied tussen Amersfoort, Utrecht, Amsterdam en Almere. Voor bijzondere vragen reizen ze graag verder. Kijk op de website judefoundation.nl of bel 06-223 073 44.

ring. Jude betekent vrijgevigheid in het Arabisch. Ik word steeds een beetje beter met de taal. Het helpt dat ik met de gerechten naar mensen toega en dan praat over het eten, over mijn land, over alles eigenlijk. Ik ben gek op koken. Ik beheers alle Syrische gerechten, van baklava tot fatayer kaas. Maar mijn topper is halawet jebneh, zoete Syrische kaasrolletjes, een echt Syrisch gerecht. Ik maak echt de allerbeste halawet jebneh van Nederland, misschien van de hele wereld.' ■

Jonge helden

Wereldwijd zijn er 1,8 miljard jongeren tussen de 18 en de 29 jaar. Een derde van hen – meer dan 600 miljoen – leeft in oorlogsgebied. Ze kunnen er geen kant op. Uit armoede, wanhoop of wraak sluiten jongens zich vaak aan bij gewapende milities of criminele bendes. Dat het ook anders kan, laten deze leiders in de dop zien.

Er is een hoopgevend verhaal dat we niet vaak horen: van jongeren die in oorlogsgebied actief bijdragen aan vrede en veiligheid. Cordaid ziet hen als vernieuwers. Hun deelname en leiderschap zijn onmisbaar bij het oplossen van conflicten en het bereiken van duurzame vrede. Tegen de stroom in en met gevaar voor eigen leven slaan ze bruggen tussen gemeenschappen die de gevestigde politiek juist uit elkaar slaat. Ze verbinden sjiïeten en soennieten, moslims en christenen, jong en oud, mannen en vrouwen, rijk en arm.

Cordaid zet zich in voor deze jonge bruggenbouwers in Libië, Irak en Afghanistan. Samen met hen maakten we ons hard voor een internationale resolutie die de bijdrage van jongeren aan vrede en veiligheid erkent en versterkt. Op 9 december 2015 kwam die Resolutie 2250 van de VN Veiligheidsraad er. Een mijlpaal, want als het gaat over oorlog en vrede moeten regeringen nu formeel plaats maken aan de onderhandelingstafel voor jonge vrouwen en mannen. De praktijk is helaas nog weerbarstig. Om de resolutie kracht bij te zetten, komen hier inspirerende jonge activisten aan het woord.

Hussein Ali (29), Irak

'IS is verslagen, maar bepaalt nog steeds mijn leven'

FOTOGRAFIE MICKAEL FRANCI

Toen IS in 2014 Mosul veroverde, kwamen meer dan een miljoen mensen vast te zitten. Ik was één van hen en heb alles gezien. De moordpartijen, de huizen die ze in brand staken. Je kon alleen overleven door hun regels te volgen. Andere kleren dragen, een lange baard laten staan, naar de moskee gaan. Ik rookte nog wel, maar stiekem.' 'IS is verslagen, maar bepaalt nog steeds mijn leven. Buiten Mosul kijken mensen me scheef aan. Ze associëren mij met IS, met het sjitische geloof, met extremisme. De kloof tussen Yezidi's, soennieten en sjiieten is in Irak alleen maar groter geworden.' 'In het jeugdcentrum waar ik werk zie ik veel jonge vrouwen en mannen zonder baan. 70% Van de jongeren onder de 30 is werkloos, hun beste jaren gaan in rook op. Geen wonder dat jonge mannen zich aansluiten bij gewapende milities. Afpersing is ook zo'n probleem. Jongens chante-

ren meisjes of andersom, via social media: "Als je me niet betaalt, deel ik compromitterende foto's of informatie." Hele gezinnen gaan hieraan kapot.'

'Dan heb je de plaag van seksueel geweld. Onder IS droegen vrouwen als ze van hun man al buiten mochten komen een niqaab. Vandaag lopen vrouwen in broeken en rokken over straat. Maar na de IS-jaren zijn de mannen net zombies, ze kunnen zich totaal niet beheersen. In jeugdcentra en op scholen maken we seksueel geweld bespreekbaar. We laten zien hoe je sociale media beter kan gebruiken. Hoe je fake berichten kunt herkennen. Hoe je etnische en religieuze verschillen kunt overbruggen.'

'Onze eigen groep maatschappelijk werkers geeft eigenlijk het beste voorbeeld. Dat zijn soennieten, sjiieten, yezidi's en christenen. We werken samen, eten samen en slapen soms in dezelfde kamer.'

Asma Khalifa (30), Libië

‘Ik zie ook kansen voor ons, Libische burgers, om iets nieuws op te bouwen’

FOTOGRAFIE FRANK VAN LIERDE

‘**K**ort nadat de oorlog uitbrak deed ik vrijwilligerswerk als veldverpleegster. Ik zag de gruwelen en wreedheden van alle partijen en walgde van de oorlog. Daarna ben ik me gaan inzetten voor de rechten van vrouwen, jongeren en minderheden. Ik stond mee aan de wieg van de eerste Libische organisatie voor inheemse vrouwen.’

‘Jezelf verzetten tegen oorlog doe je niet alleen door tegen iets te zijn, maar vooral door dingen op te bouwen, te midden van dood en destructie. Omdat het leven doorgaat. Ook al kan er elk moment een wijk in Tripoli gebombardeerd worden, we gaan steeds een ijsje halen, een koffietje drinken. Of we gaan naar de film. Dan hoor je de explosies, niet in de film, maar buiten in de stad.’

‘Ik verzet me tegen oorzaken van oorlog. Tegen maat-

schappelijke structuren die bepaalde groepen actief uitsluiten, zoals vrouwen, inheemse volkeren, mensen met een bepaalde huidskleur. Zeker, de wapens neerleggen is goed. Maar als je structuren die anti-vrouw of anti-minderheden zijn niet wegneemt, dan is wat mij betreft de oorlog niet voorbij. Je hebt hooguit de snooze-knop ingedrukt van een tikkende bom. Mijn activisme stopt dus niet. Ik blijf me inzetten, ook als ik stokoud ben en mijn haar wit is.’

‘40 jaar dictatuur van Khadaffi heeft het Libische maatschappelijk middenveld niets opgeleverd. We leefden in een artificiële staat. Die dictatuur is verdwenen. De nieuwe politieke structuren zijn erg wankel en er is een gewapende strijd gaande. Maar ik zie ook kansen voor ons, Libische burgers, om iets nieuws op te bouwen.’

- Sarah Mizran -

Sarah Mizran (24), Libië

'Ik ben opgegroeid in een rijkeluisbubbel. Na de oorlog zag ik hoe arm en rijk door de oorlog waren geraakt. Machtige mannen probeerden het land weer vorm te geven; jongeren mochten braaf afwachten. Maar we wilden niet wachten en kwamen in actie om te werken aan onze eigen toekomst. Met Makers of Hope organiseren we bijeenkomsten waar jongeren vrijuit kunnen praten en hardop mogen dromen. Gesprekken gaan over kunst, muziek, werkgelegenheid, onderwijs, politiek. De bijeenkomsten hebben één doel: jonge Libiërs steunen om hun eigen keuzes te maken en zich zo min mogelijk te laten beperken door de noodsituatie en het conflict.'

- Saraa Salim -

Saraa Salim (29), Irak

'Jonge mensen in Mosul leven in een wereld van illusies. De werkelijkheid heeft niets te bieden. Er zijn geen banen, geen perspectieven. Waar kunnen ze heen? Wat kunnen ze doen? Toch moet je ergens beginnen. Vandaag is er tenminste een beetje stabiliteit en veiligheid. Het is niet veel, maar de oorlog is voorbij. Dát probeer ik de meisjes en jongens, vrouwen en mannen die ik ontmoet duidelijk te maken. Daar moeten we op voortbouwen en we moeten elkaar daarin steunen.'

- Kaniwar Mussa -

Kaniwar Mussa (24), Autonome Koerdische Regio in Irak

'In 2013 werd ons huis in Syrië verwoest. Ik was 18, net klaar met school. We vluchtten. Uiteindelijk kwam ik in Erbil terecht. Mijn familie trok verder naar Duitsland, ik bleef. Ik vond een baantje en was de enige die mijn familie in het buitenland kon onderhouden. Vier jaar lang verbleef ik in vluchtelingenkampen. Daar sterf je van

- Saraa Sattar -

binnenuit; je verliest de kracht om te denken en te dromen. Je eet, slaapt en je surft op internet. Meer niet. Ik kon aan de slag voor een NGO en verleende noodhulp aan gevluchte gezinnen. Nu stem ik vacatures van bedrijven af op de expertise van jonge Syrische vluchtelingen. We plaatsen zoveel mogelijk vacatures op sociale media en delen deze in de opvangkampen.'

Saraa Sattar (33), Irak

'Toen de oorlog begon, kwamen er honderdduizenden ontheemden onze kant op. Conservatieve mannen van het platteland zagen hier vrouwen die in alle vrijheid rondliepen en die ook nog eens een broek droegen. Ze begonnen hen lastig te vallen, waarop ouders hun dochters dwongen om binnen te blijven. Ze wilden hen beschermen, maar creëerden eigenlijk extra geweld door hen de vrijheid te ontnemen. Mijn boodschap aan meisjes en vrouwen? Emancipeer jezelf. Richt je op de lange termijn. Haal een diploma, kies een partner die je kracht geeft, niet iemand die je kleiner maakt. We moeten bij die emancipatie ook jongens helpen. Door hun angsten en frustraties weg te nemen, neemt ook het geweld tegen meisjes af. Macho stereotypen dwingen mannen sterk en hard te zijn, dat staat die verandering helaas wel vaak in de weg.' ■

Saraa Sattar

'Mijn boodschap aan meisjes en vrouwen: Emancipeer jezelf. Richt je op de lange termijn. Haal een diploma, kies een partner die je kracht geeft, niet iemand die je kleiner maakt.'

FOTOGRAFIE DESIREE VERZANTVOORT

Mango-export bedrijf SCS International uit Mali dat met steun van Cordaid hun opslag en verpakingsfabriek kon uitbreiden

De ruimte

Mali kennen we vooral van aanslagen, armoede en onveiligheid. Dit verhaal is anders. Het gaat over iets lekkers. Over mango's die ook in in de schappen van de Nederlandse supermarkten terecht komen.

Wat zie je?

Fruit bij Albert Heijn. Als je goed kijkt zie je een kratje mango's. Ze komen uit Mali. Wie weet belanden ze ook in de fruitschaal bij u thuis.

Waar komen de mango's o.a. vandaan?

Uit de grootste mangostreek in Mali, 400 km onder de hoofdstad Bamako. Mango-ondernemer Moussa Diakit e koopt het fruit van 850 lokale boeren. Hij geeft hen een eerlijke prijs en traint ze in duurzame teel- en irrigatietechnieken en bemesting. De opslag en verpakkingsfabriek ligt in het stadje Sikasso. Van daaruit vinden de mango's hun weg naar de rest van de wereld.

Wat heeft Cordaid te maken met deze mango's?

Cordaid Investments verstrekt leningen, onder meer aan sociale ondernemers die banen cre eren in achtergestelde gebieden. Met een lening van Cordaid kon Moussa Diakit e zijn opslag- en koelruimte uitbreiden. En investeerde hij in machines waarmee medewerkers de mango's sneller kunnen inspecteren, wegen en verpakken. Hierdoor groeide de export.

Hoe duurzaam is de mangofabriek?

Van het kartonafval maakt Diakit e eierdozen. En naast de verpakkingsfabriek staat een kippenboerderij; de stront is geweldige mest voor mango's. Op het dak van het gebouw liggen zonnepanelen. Niet alleen voor stroom in zijn fabriek, maar ook omwonende gezinnen plukken daar de vruchten van. Circulair, duurzaam en sociaal dus. En hoopgevend, in een land dat zoveel geweld voor z'n kiezen krijgt. ■

Als je het Kees vraagt...

‘Wat hebben we gedaan in 2019?’

2019 was een woelig jaar. Voor de wereld – zo’n beetje overal kwamen jongeren massaal op straat – en voor Cordaid. Een jaar waarin we verhuisden naar een nieuw – en kleiner – hoofdkantoor. Waarin we meer taken en verantwoordelijkheden neerlegden bij onze hulpverleners in Zuid-Soedan, Afghanistan, Congo en andere projectlanden. En minder in Den Haag. Bij die omslag hebben we helaas ook afscheid moeten nemen van ruim twintig collega’s.

Het was ook een goed jaar, omdat we fantastisch werk hebben verzet en omdat we dat hebben kunnen doen met uw steun. Werk dat duizenden levens in grotere of kleinere mate heeft geraakt, veranderd, verlicht. Met noodhulp, gezondheidszorg, onderwijs. Met steun voor vredes- en mensenrechtenactivisten die hun nek uitsteken. Voor vrouwenbewegingen in landen waar vrouwen niets te zeggen hebben.

Ik doe een greep uit de jaarresultaten.

- ▶ In Centraal-Afrika, na Jemen en Syrië het land met de grootste humanitaire crisis, gaven we voedselhulp en financiële steun, herstelden en bouwden we huizen, wc’s en waterpompen voor 28.000 mensen.
- ▶ We gaven een boost aan 40 start-ups en kleine bedrijfjes in Afghanistan, Sierra Leone en Ethiopië. Samen geven ze honderden mensen een baan.
- ▶ We gingen door met ons werk om jongeren in 4 Afrikaanse landen – waaronder Democratische Republiek Congo en Kameroen – te geven wat ze nodig hebben om zelf keuzes te maken als het gaat om seksualiteit en kinderen krijgen.
- ▶ In diezelfde landen zorgden we dat 100.000 jongeren zich konden laten testen op HIV.
- ▶ Samen met het Global Fund bestreden we HIV, tuberculose en malaria in DR Congo. We zorgden dat 185.000 mensen aidsremmers konden krijgen en therapietrouw konden blijven.
- ▶ We boden psychische en psychiatrische hulp aan Iraakse vrouwen, kinderen en mannen die slachtoffer waren van IS.
- ▶ In Afghanistan kregen 10.000 door geweld ont-heemde mensen financiële steun om zelf in hun grootste noden te voorzien.
- ▶ In datzelfde Afghanistan steunden we het Afghan Women’s Network, in hun strijd voor vrouwenrechten en hun eis om mee te praten over de vrede en de toekomst van hun land.
- ▶ Er was meer. Andere resultaten vindt u terug op pagina 4 in dit nummer van ZinGeven.

Het is maar een lijstje. Maar wel een lijstje waar ik kippenvet van krijg. Omdat het staat voor net dat beetje licht en perspectief in de strijd tegen de duisternis van onrecht en armoede. ■

Concreet

Noodhulp in en rondom Venezuela
'In de afgelopen jaren zijn veel mensen alles kwijt geraakt'

Paul Borsboom, noodhulpmedewerker bij Cordaid, in gesprek met bezoekers van een gaarkeuken in Caracas, Venezuela

De politieke en economische crisis in Venezuela zakt weg uit het nieuws. Daarmee raakt het lot van zeven miljoen Venezolanen in de vergetelheid. Niet bij Cordaid.

Paul Borsboom, noodhulpverlener bij Cordaid schetst: 'De langdurige economische en politieke crisis heeft Venezuela aan de rand van de afgrond gebracht. Waar de levensstandaard voor de crisis vergelijkbaar was met die van ons, raakten in de afgelopen tien jaar veel mensen alles kwijt.' Hoe schrijnend de situatie is, merk je aan ogenschijnlijk kleine dingen: 'Een kapotte waterpomp bij een school of ziekenhuis is normaal gesproken eenvoudig te repareren. Maar daar is nu geen materiaal voor. Of er is geen chloor om het water te zuiveren. En ga zo maar door.'

Gewoon uit de kraan

In 2019 hielp Cordaid in Venezuela en buurland Colombia duizenden mensen met belangrijke basisvoorzieningen. Zo stroomt op belangrijke plaatsen als scholen, ziekenhuizen en bejaardentehuizen het water weer gewoon uit de kraan. Het sanitair werkt er ook weer. Maar nog steeds staat de infrastructuur op instorten en is er een gebrek aan voedsel en medicijnen. Vier miljoen inwoners zochten hun heil dan ook over de grens, op zoek naar een beter leven dat ze

ook daar niet vinden. Cordaid maakt vluchtelingen na hun zware reis wegwijs op de plek van aankomst. 'We informeren hen over hun rechten en tonen waar ze terecht kunnen voor gezondheidszorg en psychische ondersteuning.' Daaraan bleek grote behoefte te zijn, weet Borsboom. 'Mensen die alles achter zich hebben gelaten staan na hun vlucht ineens in verwarring op straat in een ander land.' Cordaid houdt ook rekening met de bevolking in Colombia die al deze vluchtelingen in dorpen opvangt. 'We organiseren sessies waarbij vluchtelingen en dorpingen elkaar leren kennen en begrijpen. Dat voorkomt spanningen.'

Lange weg

Venezuela heeft nog een lange weg te gaan, concludeert Borsboom. 'De economische verhoudingen zijn volkomen zoek. Toen ik er was, kostte een biertje één euro in de supermarkt. Maar een gemiddeld maandsalaris was acht euro. De meest basale dingen zijn onbetaalbaar. Het regime zal helaas niet snel veranderen, terwijl de problemen nu echt met de juiste kennis en expertise moeten worden aangepakt.' ■

HULP IN 2019

10.000
 mensen krijgen
 psychische steun
 en juridische
 begeleiding

22.000
 mensen krijgen
 voedsel

1.650
 mensen worden
 van water voorzien

Reparatie aan
 watersystemen bij
 kliniek waar
5.000
 mensen gebruik
 van maken

WERELD- WIJD ALLE MEISJES NAAR SCHOOL

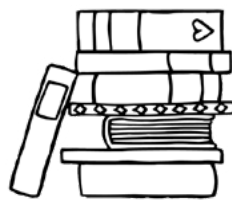

Het goede nieuws is dat meer dan 90% van de kinderen in ontwikkelingslanden in 2020 naar school gaat. Toch krijgt wereldwijd 31 miljoen meisjes nog geen kans op basisonderwijs. Cordaid voerde in november 2019 samen met RTL Boulevard actie om 10.000 van hen wèl die mogelijkheid te bieden.

Waarom zoveel aandacht voor meisjes?

- Onderwijs brengt vrouwen in een betere economische positie
- Het zorgt ervoor dat ze minder vaak slachtoffer worden van seksueel geweld en uitbuiting
- Meisjes worden van school gehaald om mee te draaien in het huishouden en nemen de zorg voor hun broertjes en zusjes op zich
- Onderzoek laat zien: hoe groter de gelijkheid tussen mannen en vrouwen, des te welvarender een land

Wat betekent het als een meisje wèl naar school kan?

- Ze trouwt minder vaak op zeer jonge leeftijd
- Ze krijgt minder vaak kinderen op zeer jonge leeftijd
- Ze biedt haar kinderen bij geboorte een grotere overlevingskans
- Ze krijgt loon dat minder in hoogte verschilt met het salaris van mannen

(bron: de organisatie van de Verenigde Naties voor onderwijs, wetenschap en cultuur, UNESCO)

We denken al snel aan het Afrikaanse continent waar kinderen niet naar school gaan. Is dat terecht?

90%

van de kinderen in ontwikkelingslanden gaan naar school, in Afrika is dat 84%

20%

van de kinderen tussen 6 en 11 jaar volgt er geen onderwijs

In de Democratische Republiek Congo is een groot onderwijs project gestart:

We verbeteren de kwaliteit van het onderwijs op lagere scholen. Onze succesvolle resultaat gerichte financiering passen we toe op 1.350 scholen in 14 provincies. Hierdoor krijgen bijna 500.000 leerlingen beter onderwijs.

STAND TOT NU TOE:

15835

TV ACTIE 'MEISJES NAAR SCHOOL' GROOT SUCCES

In november 2019 kwamen Cordaid en RTL Boulevard samen in actie om 10.000 meisjes naar school te helpen. En met succes, **dankzij de actie konden maar liefst 15.835 meisjes naar school.** Een geweldig resultaat want hoe meer meisjes naar school kunnen, hoe beter hun toekomstperspectief wordt.

Wat doet Cordaid voor deze meisjes?

Meer meisjes die school volgen en voltooien

Meer maatschappelijke bewustwording over het belang van goed onderwijs

Een veilige schoolcultuur voor meisjes

Betere kwaliteit van onderwijs door bijvoorbeeld schoolborden, getrainde en deels betaalde leraren, fatsoenlijke schoolbanken

Stimulans van scholen en ouders om te zorgen dat meisjes hun school ook afmaken.

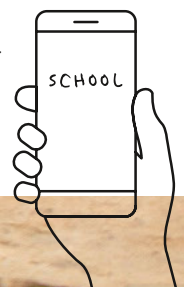
Scholen gaan in gesprek met ouders om bijvoorbeeld de traditie te doorbreken meisjes rond hun elfde van school te halen om in het huishouden aan de slag te gaan.

Hoe zorgt Cordaid ervoor dat de plannen ook echt van de grond komen?

De school stelt samen met een oudercomité een plan op. Cordaid helpt bij de uitvoering daarvan door resultaatgerichte vergoedingen te geven. Hoe beter je als school aan de criteria voldoet, des te meer geld je ontvangt. Daarbij kijken we zowel naar kwantiteit als naar kwaliteit. Met oog voor voorzieningen als toiletten, goede materialen, maar ook de mate waarin bijvoorbeeld lekkages worden verholpen of een extra klaslokaal wordt gemaakt. Ook krijgen scholen een hogere vergoeding voor een meisje dan voor een jongen. Meer meisjes in de klas, betekent dus ook meer geld voor de school.

Wat kan ik doen?

Voor 27 euro kan een meisje een jaar lang naar school. SMS het woord SCHOOL naar 3669.

Naar de film!

Vol verwondering in Congo

Twee Haagse broers zien hun carrières in Nederland min of meer stranden en besluiten een oude jongensdroom na te jagen. Ze starten een transportbedrijf in Congo -waar ze ook ooit waren geboren. Zo belanden ze in een leven vol verwondering en leren ze werken en leven met de lokale bevolking. Dat ze daarbij ook stuiten op de unieke verhalencultuur van het land leest u in Het Pleidooi van Roland Verbiest op pagina 24 en 25 in deze editie van ZinGeven.

Roland Verbiest

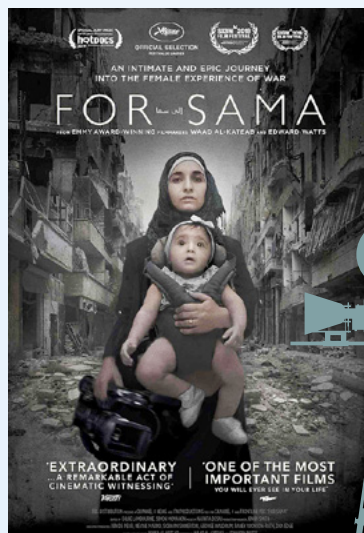
- Uitgeverij Elmar
- ISDN 9789038926650
- 366 pagina's
- voor € 22,99 te koop bij diverse online boekhandels

2020 belooft weer een mooi filmjaar te worden voor liefhebbers van cinema met een boodschap. Diverse steden tuigen hun eigen festivals op. Een van de eerste in rij is 'Movies that Matter', een filmfestival in Den Haag met mensenrechten als centraal thema. Dit jaar vindt dat festival plaats van vrijdag 20 t/m zaterdag 28 maart. Kijk voor het programma en praktisch informatie op www.moviesthatmatter.nl.

Onze tip voor mensen die al eerder een indrukwekkende kijkervaring zoeken is 'For Sama' van de 26-jarige Syrische Waad al-Kateab. Ze draagt de film op aan haar pasgeboren dochter: 'Ik wil dat je begrijpt waarom je vader en ik deze keuzes hebben gemaakt, waarvoor we vechten', verklaart ze. Met een eenvoudige digitale camera legt ze de Syrische opstand tegen dictator Assad vast. Veel dichterbij kan een oorlog niet komen.

For Sama draait vanaf donderdag 23 januari in de bioscoop.

Bekijk hier de trailer: bit.ly/2RNzFaV

Het grootste geschenk dat je iemand kunt geven, is oprechte aandacht

Februari 2020

Cordaid

Je kunt niet iedereen helpen, maar iedereen kan iemand helpen

Maart 2020

Cordaid

Geluk is de kunst een boeket te maken met de bloemen waar je bij kunt

April 2020

Cordaid

Er is niets belangrijker in de wereld dan vrijheid

Mei 2020

Cordaid

Iedere maand een inspirerende spreuk

Cordaid koestert een mooie traditie: de maandelijkse spreuk. Ook in 2020 bieden we u graag iedere maand een inspirerende spreuk voorzien van een mooie bespiegeling daarop. Wilt u ook een set van 12 spreuken voor 2020 ontvangen? Neem dan contact op met onze servicedesk, via 070-3136233 of info@cordaid.nl.

Tot het zout op was (fragment)

Verzet begint niet met grote woorden
maar met kleine daden

zoals storm met zacht geritsel in de tuin
of de kat die de kolder in zijn kop krijgt

zoals brede rivieren
met een kleine bron
verscholen in het woud

zoals een vuurzee
met dezelfde lucifer
die een sigaret aansteekt

zoals liefde met een blik
een aanraking iets dat je opvalt in een stem

jezelf een vraag stellen
daarmee begint verzet

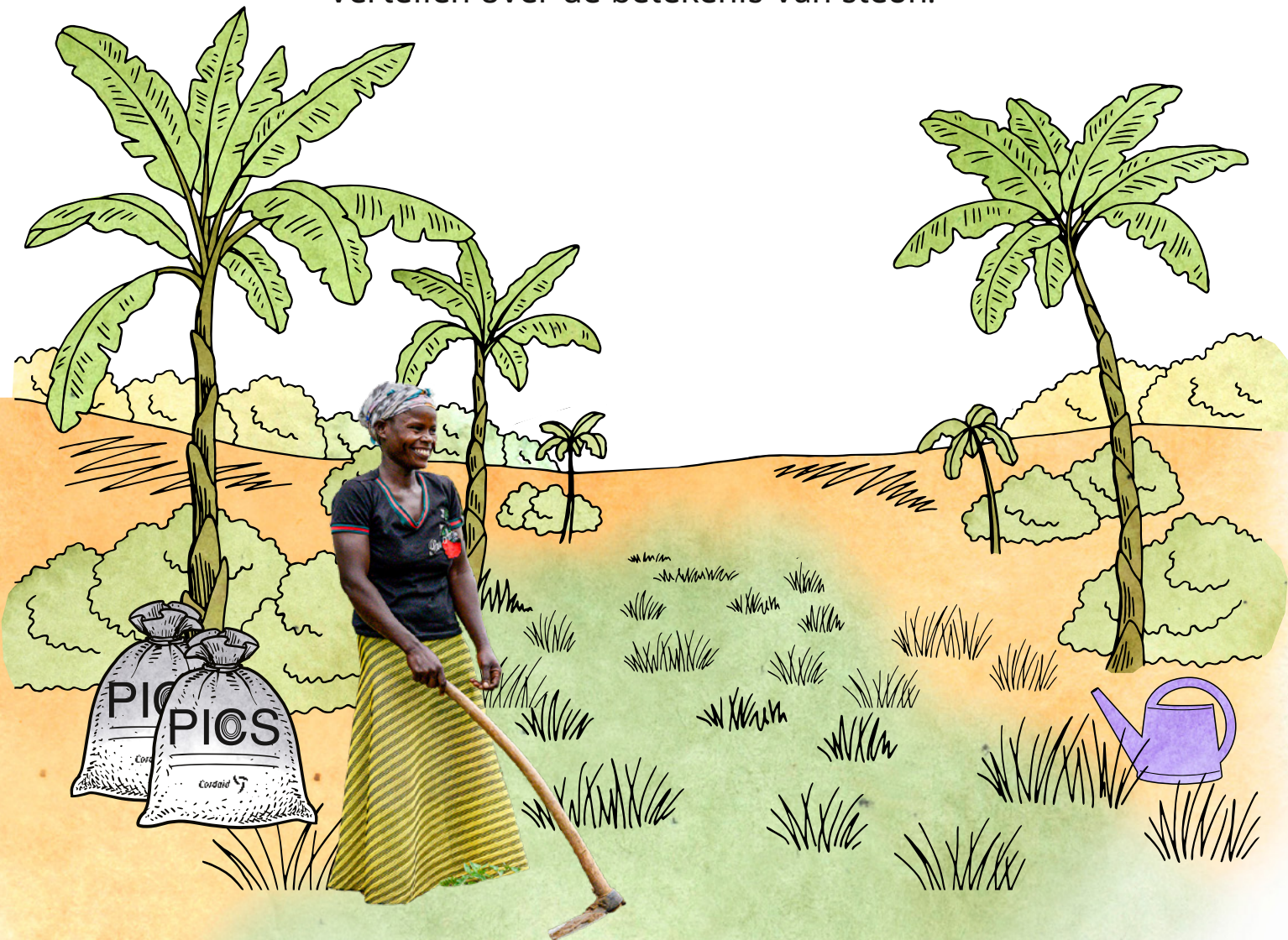
en dan die vraag aan een ander stellen

Remco Campert

Boerinnen verdienen beter in Oeganda

Boerengezinnen in Oeganda bieden het hoofd aan klimaatverandering, bodemuitputting en een gebrek aan techniek en kennis. Drie vrouwen vertellen over de betekenis van steun.

Oegandese boerengezinnen werken volgens een traditionele rolverdeling. De man ploegt het veld en vervoert de oogst naar de markt. Vrouwen doen het huishouden en werken keihard mee in het bedrijf. Zaaien, irrigeren, oogsten; er

komt heel wat bij kijken om te kunnen overleven. Het is een delicate balans, want wat als het een seizoen lang bijna niet regent? Of als de vrouw er alleen voor komt te staan? Cordaid verbetert met slimme oplossingen de positie van vrouwen op het Oegan-

dese platteland. Dat gebeurt met steun van de Nationale Postcode Loterij.

PICS-zakken

Vijftienduizend boerinnen krijgen zaden, gereedschappen, trainingen en zogenaamde PICS-zakken.

In deze innovatieve bewaarzakken kunnen hun producten tot wel 12 maanden langer bewaard blijven. Zo krijgen ze een betere prijs op de markt en stijgt het inkomen van de boerinnen. Drie boerinnen vertellen hun verhaal.

Amoding Sarah

Amoding Sarah (35) en haar man Enou verbouwen verschillende groenten op hun stuk grond. Het gezin met drie kinderen kende zware tijden. Langdurige droogte en een slechte oogst brachten hongersnood. 'Het leven was heel zwaar voor ons', blikt Amoding terug. 'We waren gewoon niet meer in staat om voor ons gezin te zorgen.' De lokale medewerkers van het

Cordaid-project gingen bij het gezin langs en gaven advies over nieuwe en duurzame landbouwtechnieken. 'Die kennis leidt nu tot een beter inkomen. Onze kinderen gaan naar school en we hebben genoeg voedsel voor zowel de verkoop als voor onszelf. We maken nu zelfs heerlijke sap van de passievrucht die we kweken.'

Asibo Jesica

Ik verbouw echt van alles', zegt Asibo Jesica (32). 'Zoals sojabonen, uien, tomaten, watermeloenen en pepers.' Het gezicht van de goedlachse boerin betreft echter als ze terugdenkt aan slechte tijden. De periode dat haar kostbare gewassen ten prooi dreigden te vallen aan plantenziekten. 'Vooral tomatenplanten legden bijna het loodje. En die waren juist zo belangrijk voor ons. Soms begonnen ze precies voor de oogst te

verwelken. Nog los van de langdurige droogtes waar we last van hadden.' Cordaid hielp Asibo aan technieken om plantenziekten te voorkomen en leverde haar een gemotoriseerd irrigatiesysteem. Daarmee bewatert ze nu het hele jaar door haar gewassen. 'Dankzij de mooie oogsten eten we nu lekkerder en gezonder. En als we dan toch naar de dokter moeten, kunnen we tenminste de rekening betalen.'

Irene Aturia

Er zijn in dit gebied 500 boeren-spaargroepen gevormd. Iedere groep heeft een modelboerin, waarvan Irene (32) er een is. Ze is een voorbeeld voor alle boerinnen in de regio. 'Ik laat ze kennismaken met droogtebestendige en snelgroeïende gewassen en natuurlijke bestrijdingsmiddelen. En ik laat ze onze nieuwe PICS-zak zien.' Met deze opslagmogelijkheid blijft de kwaliteit van de oogst veel langer houdbaar.

Met de traditionele opslagmethode bedierf de oogst vaak al na 2 maanden. Terwijl met de bewaarzak maïs na 9 maanden nog van prima kwaliteit is. Zo kan deze maïs via de spaargroep aan de markt worden aangeboden als de prijzen hoog zijn. 'Ik zie dat het zelfvertrouwen en het inkomen van de boerinnen toeneemt en daar profiteren ook hun families van. Dat maakt mij echt trots.' ■

MET DANK AAN DEELNEMERS VAN DE POSTCODE LOTERIJ

15.000

boerinnen kregen training in het gebruik van PICS-zakken én in duurzame landbouwtechnieken

15% tot 25%

meer oogst dan voorheen

500

spaargroepen zijn gevormd, die samen oogsten op de markt brengen en betere prijzen afdwingen

25%

is het inkomen van de boerinnen gestegen

75.000

mensen profiteren hiervan

Corinda met vriendin Mirjam bij een door Cordaid aangelegd watertappunt

CORINDA DE WIT OVER HAAR
REIS NAAR OEGANDA

‘Ik heb gezien dat ontwikkelingshulp echt zin heeft’

Corinda de Wit (47) las in de LINDA over een samenwerking met Cordaid. 'Win de reis van je leven' stond er bij de foto van een aanlokkelijk wit zandstrand. Eenmaal op de website, zag ze dat het ging om een bezoek aan een van de kwetsbare gebieden waar Cordaid actief is. Ze werd er alleen maar enthousiaster van.

Gepassioneerd schreef Corinda de Wit zich in. Ze won de prijsvraag en mocht samen met een vriendin naar het noorden van Oeganda, waar Cordaid mensen helpt die de oorlog in buurland Zuid-Soedan zijn ontvlucht. Er stond wel een prestatie tegenover: maak een vlog en geef antwoord op de vraag of ontwikkelingshulp zin heeft.

Je schrijft in je motivatie dat deze reis op geen beter moment had kunnen komen...

‘Ik had alles prima voor elkaar. Mijn man en ik hadden een goede baan, een leuk huis, twee kinderen. Toch voelde ik: dit is het niet helemaal. Een paar weken voor ik de oproep zag in de LINDA, had ik mijn baan opgezegd in de marketingcommunicatie bij een harde commerciële organisatie. Ik was

Corinda en Mirjam krijgen uitleg over de projecten van Cordaid in het vluchtelingenkamp Imvepi in Noord Oeganda

klaar voor de reis van mijn leven. Blijkbaar bracht ik dat goed onder woorden.’

Kende je het werk van Cordaid en de situatie in Oeganda?

‘Eerlijk gezegd wist ik weinig van ontwikkelingslanden. Zuid-Afrika kende ik wel, van een luxereis. Maar ik ben me wel vooraf in Oeganda gaan verdiepen. Het avontuur begon al tijdens de voorbereidingen. Ik moest inenting halen en een veiligheidstraining doen. Heel spannend. Ik dacht: gaat dat allemaal wel goedkomen?’

Was de reis zelf ook zo spannend?

‘We werden uitstekend begeleid. Ik heb me geen moment onveilig of bedreigd gevoeld. Wel moest ik omschakelen; bepaalde situaties waren heftig en emotioneel.’

Heb je daar een voorbeeld van?

‘Mijn zoons van 7 en 11 houden heel erg van voetbal. In het vluchtelingenkamp zat ik op een gegeven moment naast een jongen met een voetbalshirt aan. Hij wilde voetballer worden, vertelde hij. Toen knapte er iets in me. Overal ter wereld hebben kinderen dezelfde dromen, maar niet de dezelfde kansen.’

Corinda op de markt in Koboko in Noord Oeganda waar veel vrouwen met een microkrediet een eigen handelkje kunnen starten

Ik moest me soms inhouden om niet te gaan huilen, want daar hadden ze natuurlijk niets aan gehad.'

Heb je naast zulke emotionele ontmoetingen ook iets positiefs meegekregen?

'We hebben ook veel gelachen. Een groot deel van de bevolking in Oeganda is arm, maar je voelt ook het geluk. We hebben veel vrolijke mensen ontmoet. En de Oegandezen die zich inzetten voor Cordaid vertellen met zoveel passie over hun werk!'

Cordaid heeft in Oeganda verschillende soorten projecten. Wat is je het meest bijgebleven?

'Ik bezocht een markt waar vrouwelijke ondernemers staan die gebruikmaken van microkredieten. Ik sprak daar een vrouw die stoffen verkoopt. Voorheen liep haar winkel

niet goed en zij raakte in de problemen. Met steun van Cordaid heeft ze haar zaak tot bloei kunnen brengen. Ze heeft zelfs extra geleend om te kunnen groeien. Zo stimuleert Cordaid vrouwelijk ondernemerschap.'

De vraag die je vooraf meekreeg, luidde: 'Heeft ontwikkelingshulp zin?' En?

'Ik dacht erover zoals veel Nederlanders. Ik gaf incidenteel geld na een grote ramp. Nu heb ik met eigen ogen kunnen zien hoe oneerlijk rijkdom is verdeeld en hoe bepalend het is waar je wiegje toevallig staat. In het Westen kunnen we een verschil maken door iets van onze rijkdom te delen. En ik heb gezien dat dat zeker zin heeft.'

Is dit de reis van je leven geweest?

'Geen enkele andere reis kan hieraan tippen. Het was ook zo ontzettend fijn dat ik een vriendin mocht meenemen. We delen nog steeds onze ervaringen. Ik ben op plaatsen geweest waar ik anders nooit zou komen. Op een positieve manier ben ik anders naar de wereld gaan kijken. Ik mopper minder en maak me wat minder druk om kleine dingen. En ik beseft hoe belangrijk het is dat je er voor elkaar bent in de wereld.' ■

'Ik beseft hoe belangrijk het is dat je er voor elkaar bent in de wereld'

OEGANDA

62.000
Zuid-Soedaneese vluchtelingen in opvangkamp Imvepi

4.600
mensen maken gebruik van de watervoorzieningen van Cordaid

Aanleg van sanitaire voorzieningen voor **2.750** mensen

‘Duurzaam leven betekent óók goed zorgen voor jezelf’

Jonge klimaatstakers worden soms cynisch de generatie sneeuwvlok genoemd. Mooi, maar o-zo- kwetsbaar doordat ze zich door emoties zouden laten leiden. ‘Ja, door emoties, maar ook door feiten. En emotie is bovendien juist onze kracht’, zegt Sara Langeveld (17), scholier en klimaatactivist. Namens Nederlandse scholieren nam ze deel aan de VN Klimaattop in New York. Weten wat je doet en wat de gevolgen zijn. Dat is, volgens Sara, de kern. ‘Duurzaam leven is bewust leven. Afwegen. Ik eet daarom geen vlees meer, koop voornamelijk tweedehands kleren, kies voor de fiets en het OV. Elke dag raap ik minstens één stuk afval op.’ Ze vindt niet dat iedereen dat moet doen. ‘Opleggen of verbieden werkt niet. Mensen zijn vrij, gelukkig maar. Informeren werkt wel. Bedenk maar eens goed wat het lapje vlees op jouw bord de wereld kost: duizenden liters water, landroof voor veevoederproductie, anderen die daardoor hongerlijden, dierenleed. Ik denk dat veel mensen door dat feitelijke bewustzijn anders gaan eten. De mens is goed. Als ‘ie maar weet wat er op het spel staat. De overheid zou ons veel beter kunnen informeren

-objectief en feitelijk- over de gevolgen van onze leefwijze.’ Sara ziet bewuster leven niet als een opoffering: ‘Integendeel, je krijgt er ontzettend veel voor terug. Je thermostaat een graadje lager scheelt in je portemonnee. Meer groen in de stad maakt mensen gelukkiger. En bij elke trui die ik aantrek weet ik “die is OK”. Dat geeft een lekker gevoel. Duurzaam leven is dus ook goed zorgen voor jezelf.’ Ze spoort jongeren aan na te denken over de duurzame ontwikkelingsdoelen van de Verenigde Naties, omdat ze weet: ‘Jongeren gaan onze samenleving vormgeven, en deze goals vormen daarbij een goede richtlijn.’ Zo werkt ze nu aan een projectweek voor het voorgezet onderwijs. ‘Het plan staat nog in de kinderschoenen, maar ik mobiliseer nu overal hulp. Ik heb alle vertrouwen.’ Ze besluit: ‘De klimaatcrisis is gigantisch, planetair zelfs. Soms lig ik huilend in m’n bed als ik daaraan denk. Of geef ik mijn boksbal woedend een optater. Maar meestal denk ik dat het goed komt. Als burgers, overheden en bedrijven maar samen optrekken, en niet met de boze vinger naar elkaar wijzen.’ ■

*‘Tijdens een 1.700
kilometer
lange reis over de
rivier de Congo
vertelden
vissers me een 400
jaar oud verhaal’*

Pleidooi

Congolese verhalen verdienen internationale aandacht

Roland Verbiest (62) is een bezige bij. De bedrijfskundige stond in 1989 aan de wieg van de spraakmakende Haagse KoninginneNach. Meer dan tien jaar geleden verhuisde hij met zijn broer naar zijn geboorteland Congo om in Kinshasa een transportbedrijf op te zetten. Hij schreef 'Blauw hout - Het geheim van Congo' en breekt nu een lans voor de Congolese verhalencultuur.

Ze zeggen wel: “De wereld telt bijna tweehonderd landen, maar Congo is een andere planeet.” Ik hou van dit land. Toch zocht ik lange tijd een tegenwicht voor alle ellende hier, de ziekte, oplichterij en intimidatie. Ik vond dat in de orale cultuur. Tijdens een 1.700 kilometer lange reis over de rivier de Congo vertelden vissers me een 400 jaar oud verhaal. Aan de linkerkant van de rivier in de provincie Equateur woont de Bangombe-stam, aan de rechterkant de Mungo-stam. Op een dag wilden de Bangombe naar de overkant om tegen de Mungo te vechten. Een medicijnman maakte dat mogelijk, maar alleen onder de voorwaarde dat niemand zou omkijken.

Toen een vrouw die haar draagdoek was vergeten toch terugkeek, spoelde een vloedgolf alles en iedereen weg. Strijders die de overkant al hadden bereikt, werden in de pan gehakt. Over dit verhaal schreef ik een boekje geschreven in het Lingala -de lokale taal- en in het Frans. En ik maakte een film over de vraag waarom ze eigenlijk niet mochten omkijken.

Doordat Congolese vertellers vaak het perspectief van de hoofdpersoon kiezen, kunnen ze zich heel goed inleven, alsof het over henzelf gaat. De verhalen hebben

daarbij vaak een moralistische kern. Dat maakt ze zo krachtig dat mensen de verhalen willen zijn. Zo vormen ze deel van hun identiteit, van hun wortels.

De Congolese cultuur gaat -zo lijkt het- helaas teloor. Op grasveldjes en in schuren leren vrouwen bijvoorbeeld traditionele dans, maar zij zijn allemaal vrij oud. Wat gebeurt er als zij er niet meer zijn? Oprukkende computers en smartphones bedreigen de verhalencultuur. Ik dacht: “Laten we van de nood een deugd maken.” Verhalen die je onder een boom van generatie op generatie doorvertelt, kun je ook vastleggen met je mobieltje. Iedereen kan de opnamen via WhatsApp naar een redactie sturen of zelf online zetten. Het motto is simpel: wie zijn geschiedenis niet kent, herhaalt de fouten van de voorvaderen.

Het buitenland zou ook moeten kennismaken met de schoonheid van deze verhalen. Waardering voor de Congolese cultuur kan iets heel moois in gang zetten. Mensen zullen denken: “Hé, dat gaat over mij. Ik bén iemand, ik stel iets voor.” Zo sterk zijn die verhalen. Iedereen snakt bovendien naar een goede boodschap uit Congo.’

Bent u ook nieuwsgierig naar de verhalen uit Congo? Bestel dan het boek 'Blauw hout'. Zie hiervoor pagina 16 van dit blad. ■

Cordaid als executeur voor uw nalatenschap?

Regelmatig spreken we mensen die hun erfenis aan Cordaid willen geven. Het komt daarom steeds vaker voor dat mensen die hun nalatenschap voor Cordaid willen bestemmen, ons ook vragen om hun executeur te zijn. Dat doen we graag.

Mensen die hun erfenis aan Cordaid willen geven, vinden het vaak lastig om iemand in hun directe omgeving te belasten met de afwikkeling van hun nalatenschap na hun overlijden.

Een gerust gevoel

Wij geven u graag een gerust gevoel door alles naar uw wens af te handelen. Cordaid biedt daarom de

zogeheten executeurservice aan. Een executeur is iemand die de nalatenschap afhandelt. Het werk dat daarbij hoort, kan variëren van het opzeggen van de huur en abonnementen tot het verkopen van uw huis en het doen van de belastingaangifte.

Voorwaarde

We helpen u dus graag, maar stellen wél als belangrijke voorwaarde dat u eerst met ons overlegt, alvorens ons als executeur in uw testament op te nemen. Dat voorkomt onduidelijkheid. Soms is het namelijk beter om de notaris als executeur te vragen, bijvoorbeeld als u verschillende familieleden en goede doelen teza-

men erfgenaam wilt maken, of als u eigen kinderen heeft, of een eigen bedrijf. De notaris kan in dergelijke situaties als onpartijdige partij de nalatenschap voor alle betrokkenen afwickelen.

Gratis informatie

U kunt bij ons een 'memo voor de executeur' aanvragen. Op dit overzicht kunt u alle voor de executeur relevante informatie invullen, waarmee uw erfenis geheel volgens uw wensen kan worden afgewikkeld. Wilt u dit memo aanvragen of wilt u weten of wij ook voor u als executeur kunnen optreden? Neem dan gerust vrijblijvend contact met ons op. ■

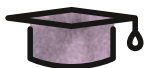

Wilt u meer weten over schenken aan projecten van Cordaid? Dan kunt u contact opnemen met Smaragda den Hond. Dat kan via: smaragda.den.hond@cordaid.nl of 06 223 209 80

Heeft u vragen over erven en schenken? Dan kunt u contact opnemen met Mariëlle Lindeboom. Dat kan via: marielle.lindeboom@cordaid.nl of 06 225 282 98

Over Cordaid

105 jaar
ervaring

132,8 miljoen
euro omzet

268.000
donateurs in Nederland

ENKELE
RESULTATEN

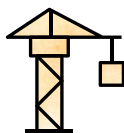
6,4 miljoen
mensen toegang tot
gezondheidszorg geboden

123.000
kinderen en studenten toegang
gegeven tot onderwijs

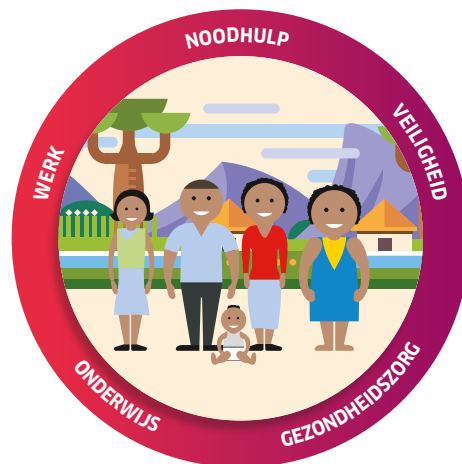
1.9 miljoen
mensen noodhulp gegeven

175.000
leningen gegeven aan
ondernemers

1 miljoen
mensen geholpen om weer-
baarder te zijn tegen rampen

WAT WE DOEN

WAAR STAAN WIJ VOOR:

Openheid

- Wij zijn open over ons werk: dat geldt voor goede resultaten maar ook voor tegenvallers.
- Onze projecten worden door onszelf én externe deskundigen regelmatig doorgelicht en geëvalueerd.
- We kijken of er voldoende vooruitgang is geboekt en hoe we – door geleerde lessen – de projecten kunnen verbeteren.
- Wij nemen u als donateur graag mee in

de achtergrond van ons werk en sturen u maandelijks de e-mail nieuwsbrief en 3x per jaar ons magazine ZinGeven.

- Op donateursdagen in heel Nederland kunt u medewerkers van Cordaid ontmoeten en spreken over uw vragen.

Zorgvuldigheid

- Wij gaan zorgvuldig om met het geld dat u ons toevertrouwt.
- Cordaid hanteert strenge criteria over te maken kosten.
- 93% van onze inkomsten komt ten goede aan de hulpprogramma's. 7% van de inkomsten wordt besteed aan

overheadkosten zoals administratie, huisvesting en fondsenwerving.

- Cordaid heeft het CBF-keurmerk wat toezicht houdt op de besteding van de gelden.

Respect

Wij werken vanuit gelijkwaardigheid en respect voor mensen: hier in Nederland én in de landen waar we werken. Wij hanteren strikte gedragscodes op het gebied van corruptie, machtsmisbruik en grensoverschrijdend gedrag. U vindt onze gedragscodes op cordaid.nl/compliance

COLOFON: *Zin geven* is het donateursmagazine van Cordaid. Het blad verschijnt drie keer per jaar.

Adres Cordaid: Grote Marktstraat 45
2511 BH Den Haag
Ibannummer:
NL571INGB0000000934

Concept: Maters & Hermsen Journalistiek
Hoofdredactie: Cordaid
Tekst: Cordaid en Maters&Hermsen Journalistiek

Vormgeving: Maters&Hermsen Vormgeving
Drukwerk: Printman Made
Lithografie: Studio Boon

De spreuk

‘Op de donkerste dagen ben ik gewoon mijn eigen zon’

Zeynab Nabeel werkt voor Cordaid aan betere gezondheidszorg in Irak. Maar ze is ook dag en nacht bezig met de zoektocht naar haar verdwenen broer. ‘Op 2 mei 2014 is mijn broertje Hoessein gekidnapt door IS, in Mosul, een dag voordat IS de stad binnenviel en overnam. Hij was 16 jaar.’

Tijdens de oorlog heeft ze hem nog een paar keer aan de telefoon gehad. ‘Zijn kidnappers regelden dat. Ze vroegen om losgeld, om opnames waarin we ons afvallige geloof afzwoeren. We deden alles, maar hebben Hoessein nooit meer gezien. Op 9 juli 2017, toen IS met zwaar geschut uit Mosul werd verdreven, kregen we een laatste berichtje van hem. “Alles komt goed”, zei hij. “We worden bevrijd.”’

Sinds zijn verdwijning is er veel veranderd. ‘We zijn gevlucht naar Turkije, later ben ik weer teruggekeerd, maar zonder mijn vader. Hij stierf aan een hartaanval in het buitenland. Er gebeurden gelukkig ook mooie dingen. Ik ben afgestudeerd tijdens de oorlog, heb mijn man leren kennen en ben getrouwd. ‘Toch’, zegt ze nu, ‘de oorlog mag dan voorbij zijn, maar ergens blijft alles stil staan.’

‘Zo is mijn moeder een dode in een levend lichaam. Ziek en gebroken gaat ze politiekantoren en gevangenis langs, van stad naar stad, op zoek naar haar zoon. Soms ga ik met haar mee. Waar we komen delen we Hoesseins foto uit.’

Zeynab blijft zoeken, hopen, doorgaan. ‘Door Hoessein wilde ik hulpverlener worden en ben ik gaan werken voor Cordaid. Hij geeft me ook kracht. En op de donkerste dagen ben ik gewoon mijn eigen zon.’ ■